

přímého jest jen zkráceným pochodem postupů v citovaném předpisu zákona výslovně dopuštěných a že převodce Josef M. byl by býval úplně v právu, i kdyby byl celé sporné pozemky převedl jediné a výlučně na zetě Karla Š-a, jehož zápis tu jest jediné sporným.

Čís. 8359.

K vývodům dovolání, jež neodpovídají dovolacímu návrhu, nelze přihlížeti.

Smlouva sprostředkovatelská.

Nebylo-li nic jiného ujednáno a nevylučují-li se navzájem zájmy stran, jichž má sprostředkovatel dbáti, není mu zabráněno, by nepřijal příkaz od obou stran a nedal si od obou slíbiti odměnu, takže, když obě strany použily jeho služeb, může zpravidla žádati od každé celou odměnu s ní ujednanou.

(Rozh. ze dne 6. října 1928, Rv I 51/28.)

Žalobě, již domáhal se žalobce na žalovaném provise za sprostředkování prodeje domu žalovaného, **p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** vyhověl a uvedl v otázce, o níž tu jde, v **d ů v o d e c h**: Soud neshledal odůvodněnou námitku žalovaného, že žalobce pozbyl nároku na provisi, konav současně služby sprostředkovatelské i straně kupující, od níž též provisi obdržel. Zásadně jest přípustno, by obě strany použily téhož sprostředkovatele, v kterémžto případě může tento od každé z nich žádati plnou provisi (a contr. obchodního dohodce, jenž podle čl. 83 obch. zák. ve znění zákona ze dne 4. dubna 1875, čís. 68 ř. zák. má v tomto případě proti každé straně jen nárok na její polovici. Krainz-Ehrenzweig 1920-II/489). Pokud to tedy žalovaný výslovně nevyloučil, nebo žalobcova činnost nepoškozovala přímo zájmy žalovaného, směl žalobce sprostředkovatelské služby konati i straně kupující. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, uplatňujíc dovolací důvody čís. 3 a 4 § 503 c. ř. s., dovazuje především, že žalobce nevykonal činnost, která byla způsobitou vstí k zamýšlené smlouvě, že však, i když takovou činnost vykonal, byla jen ve prospěch kupující strany, od níž měl příkaz, opatřiti jí dům, a v neprospěch žalovaného, ježto jeho dům podcenil, nabídnuv jej kupující za 1,900.000 Kč, ač měl příkaz, nabídnouti jej za 2,500.000 Kč. Logickým závěrem z těchto námitek by byl jen dovolací návrh na změnu rozsudku druhé stolice v ten rozum, že se žalobní nárok zcela zamítá, neboť těmito námitkami popírá žalovaný nárok vůbec. Žalovaný však tento důsledek z nich nevyvozuje, nýbrž navrhuje, by byl uznán povin-

ným zaplatiti žalobci jen polovici provise, jež mu nižšími soudy byla přisouzena, tedy uznává žalobní návrh co do polovice. Dovolací návrh jest závěr jen z další námitky, že žalobce, an pracoval pro obě strany, má nárok jen na poloviční provisi od každé strany a nikoliv na 2% z docílené ceny tržové od každé strany. Při rozhodování o dovolacím návrhu lze tudíž přihlížeti jen k této námitce. Tato však není oprávněna. Zásadně, nebylo-li nic jiného ujednáno a nevylučují-li se navzájem zájmy stran, kterých má dbáti, není zprostředkovateli zabráněno, by nepřijal příkaz od obou stran a nedal si od obou slíbiti odměnu, takže, když obě strany použily jeho služeb, může zpravidla od každé žádati odměnu s ní ujednanou. Nelze mu namítati, že za jeden výkon může žádati jen jednu odměnu, ježto splnil každé straně výkon, za který mu slíbila odměnu, když svou činností smlouvu uskutečnil.

Čís. 8360.

Pozemková reforma.

Podmínkou výpovědi není, by žádost za poznámku záboru nebo zamýšleného převzetí byla řádně vybavena, stačí, že byla podána.

Okolnost, že do výpovědi byly pojaty i parcely již převzaté nebo cizí, nemůže majitel zabraného majetku v rekursu uplatňovati.

(Rozh. ze dne 11. října 1928, R I 755/28.)

Do usnesení p r v é h o s o u d u, jímž byla majiteli zabraného velkostatku doručena výpověď, stěžoval si vypovězený vlastník. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Podle § 20 náhradového zákona může osoba hospodařící podati stížnost jen z důvodu, že nebylo šetřeno ustanovení části I. c) tohoto zákona, tedy jen z důvodů § 12—25 zákona č. 329/1920 a 220/1922. Stížnost uvádí, že jde o bývalé svěřenství a že oznámení záboru a zamýšleného převzetí bylo svého času doručeno toliko držiteli svěřenství, nynějšímu stěžovateli, a nikoliv též čekateli svěřenství a opatrovníku svěřenského potomstva. Ač stěžovateli co do otázky, komu se mělo státi doručení oznámení záboru, jest dáti za pravdu, přece okolnost ta v nynějším období jest bez významu, neboť jest zjištěno, že poznámka záboru ve vložce č. 407 desk zemských byla vykonána v pol. B. 4 usnesením č. j. 5756/21 podle návrhu Státního pozemkového úřadu v Praze ze dne 21. května 1921 a § 23 náhr. zák. pouze žádá, by návrh na poznámku záboru neb oznámení podle § 2 nebo 2 a) byly u soudu již podány nebo aspoň se podávají současně s výpovědí. To se skutečně stalo právoplatnými poznámkami, tím předpisu § 23 cit. zák. vyhověno a nelze se proto s otázkou, zda a komu se stalo tehdy doručení, zabývat, to tím méně, když tím nedošlo k nešetření ustanovení § 12—25 cit. zákona. Další námitkou, zda se pozemková reforma vztahuje i na půdu lesní, netřeba se